

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

= Γραφεία, Σοφοκλέους 3 =

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εσωτερικού: Έτησία Δρ. 20.— Έξωμήνη Δρ. 10.—

Εξωτερικού: » Φρ. 25.— » Φρ. 15.—

Κάθε φύλλο λεπτά 40

Αγγελίαί και διαφημίσεις διαρχ. 2 ο στίχος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΙΛΗΣΕ ό κ. πρωθυπουργός για τό εκπαιδευτικό μας ζήτημα στον κ. γενικό γραμματέα του Υπουργείου της Παιδείας, πού βρίσκεται από καιρό στό Παρίσι, μελετώντας τά εκπαιδευτικά πράγματα. Για όσα είπε ό κ. πρωθυπουργός πάνω στο έθνικώτατο αυτό ζήτημα, θα μιλήσουμε κ' έμεις ξεχωριστά σ' ένα από τά κατοπινά φύλλα μας. Σήμερα περιοριζόμαστε να εκφράσουμε την άπορία μας μόνο για όσα ανακοίνωσε ό κ. γενικός γραμματέας για τό ζήτημα της Ακαδημίας και πού όπως ανακοινωθήκανε είναι αδύνατο να είναι ιδέες του κ. πρωθυπουργού. Η Ακαδημία μας—κατά τον κ. γενικό—θα περιλάβει τους κορυφαίους από τους ποιητές μας! Μά γιατί αυτή ή αποκλειστικότητα; Μόνο ποίηση υπάρχει στην Ελλάδα; Ο πέζος λόγος δε δουλεύεται; Πεζογράφοι δεν υπάρχουν άξιοι να γίνουν Ακαδημαϊκοί, τουλάχιστο ισάξιοι με τον κ. Αννίνο ή τον κ. Πολέμη; Η θά γίνει και με την Ακαδημία ό,τι γίνηκε με τό διαβόητο Άριστειό των Γραμμάτων, πού στολίζει τά στήθη μόνο ποιητών; Κ' έπειτα τί Ακαδημία θα είναι αυτή κι άπάνω σε ποιά πρόγραμμα θα δουλέψει αφού ήλποτελείται από ποιητές, από επιστήμονες κι από σοφούς Έλληνες! Ποιά θα είναι τό κοινό σημείο πού θα ένώνει τά άνόμοια αυτά στοιχεία; Η Γαλλική Ακαδημία έχει ένα σκοπό. Η δική μας τί θάχει; Η σκοπός της θα είναι άπλοίστατα να ικανοποιηθεί ή φιλοδοξία μεγάλων άνυπόμονων. Άν είναι αυτό άς ιδρωθεί ή Ακαδημία, τό γληγορότερο για να κομμοποτηθεί κι αυτή (πως κομμοποτηθήκε και τό Άριστειό). Άλλά τό ξαναλέμε, πώς κάτι άλλο θα έννοούσε ό κ. πρωθυπουργός με την υπέταπτη πρωτοβουλία του να τιμήσει τους κορυφαίους των γραμμάτων. Έξον αν οι εφημερίδες δεν μπορούσαν να μούνε στο νόημα των λόγων του κ. Γενικού.

ΕΝΑΣ Ρώσος πρίγκιπας, νοσταλγός του τσαρικού μεγαλείου, άφησε να ξεχυθεί ό πόνος της αντιπολεσεβικικής του ψυχής ένα βράδυ πάνω από τό πάλκο της δ. Κοτοπούλη σ' ένα έργο φιλοταρικό. Τό προλαγαντιστικό αυτό έργο, πού δεν είχε καμιά σχέση με την τέχνη, σφουρίχτηκε, όπως είτανε φυσικό, από τους εργάτες, πού είτανε κάτω στη σάλα

του θεάτρου. Η γενναία αυτή πράξη των εργατών δείχνει πως τό γούστο του λαού δε χάλασε άκόμα, όπως τό γούστο των άστών, πού δέχεται και χωνεύει, ό,τι μόνο στομάχι στορνθοκαμήλας μπορεί να χωνέψει. Ο άμόρφωτος λαός φαίνεται πως έχοντας όδηγό μόνο τό ένστικτό του είνε σε θέση να κρίνει και να ξεχωρίζει τά έργα της χυδαίας βιομηχανίας και προπαγάντας από τά έργα της άληθινής τέχνης. Άν αποφασίζανε οι εργάτες μας να συχνάζουνε ταχτικά στα θεατρά μας και να σφουρίζουνε τά δάναυσα έργα της πιο πρόστυχης βιομηχανικής φίρμας, θα είτανε έλλίδα πως ό φόβος αυτός θα συγκρατούσε από τον κατήφορο του εύκολού πλουτισμού και μειοκούς συγγραφέας και μειοκούς θεατρώνες, πού νένονται άνεξέλεχτα χρόνια τώρα τά αδέσποτα οικόπεδα της τέχνης. Έπειτα ένας κοτζάμ πρίγκιπας τί ζήτησε με τό έργο αυτό να πετύχει; Να περάσει για μέγαλος δραματικός συγγραφέας; Μά είμαστε μεις ίκανοί να του δώσουμε τέτοιο δίπλωμα; Ύστερα από τις θεατρικές έπιτυχίες του κ. Ξενοπούλου, πως μπορούμε να ένθουσιαστούμε με άλλα έργα; Σε μία μεγάλη εύρωπαϊκή πόλη τό έργο αυτό θα εύρισκε ίσως την έχτίμηση πού έμεις σταθήκαμε άνίκανοι να νοιώσουμε. Ηθελε να χτυπήσει τό Μπολσεβικισμό; Μά δεν έμαθε πως εδώ αυτά τά πράγματα δεν έχουνε περάσει; Έδώ οι σοσιαλιστές είνε μετρομημένοι στα δάχτυλα κ' αυτοί ως γνωστό είνε όργανα ξένης προπαγάντας. Λοιπόν κανείς λόγος δε δικαιολογούσε τό άνέβασμα ενός τέτοιου προπαγαντιστικού έργου στη σηνή του θεάτρου της δ. Κοτοπούλη πού σαν καλλιτέχνηςσα την έφρανταζόμαστε περισσότερο προοδευτική και συγχρονισμένη. Υπάρχουνε, άς μας πιστέψει, για έναν καλλιτέχνη, κάποια πλατύτερα ιδανικά από τά ιδανικά του πρώτου τυχόντα πρίγκιπα ή πριγκιπίζοντα.

ΕΝΑ εκπαιδευτικό σύστημα άμεσώτερα συγχρονισμένον προς τά ρεύματα του αιώνας ζήτησε και για την Ελλάδα ό κύριος πρωθυπουργός μιλώντας με τον κ. Γενικό γραμματέα του υπουργείου της Παιδείας. Μιλώντας σ' ένα τόσο μεγάλο διεθνιστικό κέντρο σαν τό Παρίσι, ό πρωθυπουργός μας δεν μπορούσε να μιλήσει διαφορετικά. Η ζωή μέσα στα μεγάλα κέντρα του πολιτισμού είνε σήμερα τόσο έντονη πού δεν μπορεί παρά να επιβληθεί με τά διδάγματά της και τη σκληρή πείρα της. Αυτό φωνάζουμε κ' έμεις με τό «Νουμά» προς τους δικούς μας δασκάλους; Συγχρονιστή με τά ρεύματα του αιώνα. Γιατί έως τώρα δείξατε πως βρίσκεστε άκόμα στον αιώνα του Περελχ. Δεν κατορθώσατε άκόμη ν' αποχτήσετε ένα σύλλογο ή πως άργανώνονται σήμερα οι σύλλογοι σε όλο τον κόσμο. Στη Γαλλία όμως όπου έμπνεύστηκε τις ιδέες του κ' ό δικός μας πρωθυπουργός έγινε τώρα τελευταία συνέδριο με 200 αντιπρόσωπους από 62 δασκαλικά σωματεία για να κανονίση τη στάση της όμοσπονδίας των Γάλλων δασκάλων άπέναντι σε όλα τά σύγχρονα πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα. Ο Άνατόλ Φρανς τίμησε με την παρουσία του μία συνεδρίαση του συνεδρίου πού τέλειωσε αφού ψήφισε μέσα στάλλα και τ' άκόλουθα. Τό συνέδριο των Γάλλων παιδαγωγών Α.) κηρύχνει τη χρεωκοπία της άστικής τάξης στο ζήτημα της παιδείας. (Συμπέρασμα: Δέ θέλουμε

λοιπόν πιά αστική εκπαίδευση). Β') κηρύττει ἀρχηστο τὸ δόγμα τοῦ κράτους (δηλαδή ἡ εκπαίδευση δὲν πρέπει νὰ δουλεύει γιὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀστικοῦ κροῖτους). Γ') Ζητάει τὴ συνεργασία μὲ τὴ συννομοσπονδία τῶν ἐργατῶν στὰ ζητήματα τῆς εκπαίδευσης. Δ') Ἀπαιτεῖ ὥστε κάθε παιδί ἅμα τῇ τῷ ἐπιτρέπεται ἡ ἰδιοφυΐα του νὰ ἔχει τὰ μέσα νὰ προχωρεῖ ὡς τὰ ἀνώτατα σχολοπάτια τῆς εκπαίδευσης (τὸ ἀστικό κράτος ὡς γνωστό, μὲ τὰ εκπαιδευτικά τέλη, τ' ἀκριβὰ διδύλια κ. λ. π. ἐμποδίζει τὴν ἀνώτατη εκπαίδευση ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ λαοῦ). Ἔτσι, σὲ τέτοιες ἀρχές ἀπάνω θεμελιωμένο ἓνα σύστημα μπορεῖ νὰ τιτλοφορεῖται δημοκρατικό. Ἡ ὀνομασία νὰ μὴν εἶνε κάτι αὐθαίρετο μὰ νὰ θγαίνει καὶ νὰ δικαιολογίεται ἀπὸ τὰ πράγματα. Ἄς ἐλλίσουμε πὼς κ' οἱ δικοί μας δασκάλαι τῶρα μάλιστα μὲ τὴν ὀδυνηρὴ πείρα τῆς ζωῆς ποὺ ἀποκτήσανε πὼς θὰ δελήσουνε νὰ μιλῶνε στὸ βαθύτερο νόημα τῶν λόγων τοῦ κ. προδικτοῦ καὶ νὰ χρησιμοποιήσουνε τὴ μεγάλη διανομή τους γιὰ τὸ καλὸ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ τῆς Πατρίδας τους καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

II.1

Δ Ε μᾶς δώσανε, φαίνεται, σωστὲς πληροφορίες γιὰ τὸν κ. Ξενοπούλου κ' ἔτσι, στὸ περασμένο φύλλο, στὰ «Φαινόμενα καὶ Πράγματα», τὸν παρατήσαμε ἀπὸ τὴν «ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ σύνταξη τῇ Ἀναγνωστικοῦ τῆς Δ' τάξης τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου». Ὁ κ. Ξενοπούλος ἤρθε τὴν περασμένη Δευτέρα προῖ στὰ γραφεῖα μας καὶ μᾶς δήλωσε κατηγορηματικά πὼς οὔτε παραιτήθηκε οὔτε καὶ ἔχει σκοπὸ νὰ παραιτηθῇ ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴ, μὰ τὸ ἐναντίο, ὅλο καὶ συγγράσει τὸ ἀναγνωστικὸ αὐτὸ, καὶ δέχεται κίβλας ἀπὸ καθαρὸς ἐπιστημονοπαιδαγωγικοὺς λόγους, νὰ τοῦ τὸ διορθῶνε, καὶ στὴ γλώσσα (Μανώλης Τριανταφυλλίδης, ὡς γλωσσολόγος) καὶ στὴν οὐσία (Α. Δελμούζος ὡς παιδαγωγικός) ἢ ἀριμόδια ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Ἀναφορικά μὲ τὸ ἐπίθετο «ἀντιδραστικός» ποὺ τοῦ ἀποδώσαμε, εἶναι θεοφάνερο πὼς ἀναφέρεται στὸν ἀγῶνα τῆς δημοτικῆς γλώσσας κ' ὄχι σὲ πολιτικοὺς ἀγῶνες.

Πιστεῖτε ὅσον πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ διαλέξη τὴ γλώσσα ποὺ θὰ γράφῃ καθὼς διαλέγει τὸ παρὶ ποὺ θὰ ντυθῇ. Καὶ εἶπαγε: Μήτε στήν ἀρχαία νὰ γροῖσουμε κατορθωτό, μήτε στὴ χυδαία ν' ἀπομείνουμε σωστό· ἢ πρῶτη πεθαμένη, κ' ἡ δεύτερη βάρβαρη. *Mezza voce*

Παλαμῶς

Στὰ γραμμένα τοῦ Ψυχάρη βλέπω πότε τὸ γλωσσολόγο, πότε τὸν ψυχολόγο, πότε τὸν ἐπιστήμονα καὶ πάντα τὸν ποιητὴ, καὶ βλέπω στὰ διδύλια του σφιχταγκαλιασμένους μαζί καὶ τὸν ποιητὴ καὶ τὸν ἐπιστήμονα καὶ τὸν ψυχολόγο καὶ τὸ γλωσσολόγο, καὶ βλέπω πὼς ἡ ποίηση καὶ ἡ ἐπιστήμη καταρτοῦνε νὰ μὴ ξεχωρίζουνε στὰ ἔργα του, νὰ κάνουν οἱ δύο πνοὲς ἓνα κορμὶ καὶ μιὰ δύναμη, ὅπως αὐτὸ συμβαίνει σὲ μερικά ἀπὸ τὰ υψηλότερα γεννήματα τῆς φαντασίας.

Παλαμῶς

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ(*)

Ἀρ. 2.

ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ. Μασκάρεμα τοῦ Καραλόγιους.

ΔΕΛΑΙΟΣ. Ἀντὶς Ντέλιος. Σημαίνει σλάβικα Κουριακός.

ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ. Ἀπὸ Φλαβιανός. (Τὸ Φλάβιος σὰν τὸ νεοελλ. βασιτ. Ξανθός.)

ΚΟΣΒΟΥΙΑΝΝΗΣ. Ὁ Γιάννης τοῦ Κόσουφα ἢ Κόσουβα, δηλ. ἀντὶς Κοσουδογιάννης.

ΜΑΚΡΗΣ. —Μ α κ ρ ά κ η ς. Εἶναι τόσο συγχρότῳ, ὥστε οἱ γούρα δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κοινὸ ἐπίθετο μακρὸς, παρὰ συγχρότῳ ἀπ' τὸ Μακρίνος. Ὅπως καὶ Μ α ρ η ς —Μ α ρ ά τ ο ς, Μ α ρ ο υ λ η ς, ἀπὸ Μαρίνος, Κωσταντῆς, Ἀλγουντῆς κτλ. Τὸ Π λ α τ η ς ἴσως εἶναι ἀπὸ Πλάτων-Πλάτος, ἀν' δὲν ἔχῃ πάθει καμμιὰ ἀλλήλη παραμόρφωση. Μένει τὸ Φ α ρ δ ε ς (Σαμοθρακίτης, θάρω). —Φ α ρ δ ο υ λ η ς ὡς γέννημα ἀπ' τὸ κοινὸ ὅμοιο ἐπίθετο. Ἀλλὰ καὶ ο' αὐτὸ δὲν εἶν' ἀπίθανο νὰ ἔχουμε καμμιὰ παραμόρφωση, λ. χ. ἀπ' τὸ Ferentino ἢ ἀπ' ἀλλοῦ.

ΤΟΥΛΑΝΗΣ. Τούρκικο—Κουτούς.

ΛΟΥΡΟΣ. Συγχρότῳ ἀπὸ βασιτ. Χρυσολογῶς—Χρυσολούρης. Ἡ μήπως ἀπὸ Λορέντζος—Λορέντζος ;

ΜΕΤΑΞΑΣ. —Μ ε τ α ξ ά κ η ς. Ἰσως σὲ ὠριμότερες οἰκογένειες τὸνομα νὰ σημαίνει ἐπάγγελμα. Στὶς περισσότερες ὅμως εἶναι ἀπὸ βαρβαρικό Μετάξις (καὶ θηλ. Μεταξία), ὅπως τὸ Β α σ ι λ ά ς ἀπὸ Βασίλειος, Κ ω σ τ ι α ρ ι ά ς ἀπὸ Κωσταντῆς κτλ. (Καὶ τὸ Ἀστράς μπορεῖ καὶ ἀπὸ Ἀστέρης—Ἀστέρης.

ΤΑΞΗΣ. Ἀπὸ Μετάξις ἢ ἀπὸ Ταξίαρχης, βασιτ.

ΒΟΛΩΝΑΚΗΣ. Ἀντὶς Βολωνάκης ἀπὸ Βελόνης (Β ε λ ο ν ά δ ε ς, χωρὶς τοὺς Κορμούς) συγχρότῳ τοῦ Χ ρ υ σ ο δ ε λ δ ο ν η ς.

ΡΩΤΑΣ. Ἀπὸ Ρωτόκριμος.

ΚΑΛΟΤΥΧΟΣ. Θάγειν ἀπὸ ὅμοιο βαρβαρικό. Πρὸς Καλοερίκος, καὶ Μποναβεττούρος καὶ Εὐνυχῆς—Εὐνυχίος.

ΡΟΥΜΠΟΣ. Ἀπὸ βασιτ. Ρ ο υ μ π ι τ ῆ ς (θηλ. Ρουμπίνα) παρμένο ἀπ' τὰ Ἰταλικά. Ἀπὸ δὲ καὶ ὁ Ρ ο υ β ι τ ῆ ς.

ΦΩΣΤΗΡΑΣ. Φ ω σ τ η ρ ό π ο υ λ ο ς, ἀπὸ Φωστήριος, (καὶ ὄχι ὅπως λέει ὁ Μπούτουρας) ὅπως Ἀ ρ κ ο υ δ α ς (Καπετὰν Ἀρκοῦδας) ἀπὸ Ἀρκοῦδιος κτλ.

ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ. Ἀπὸ Κ ο υ σ ο υ λ α ς, καὶ αὐτὸ ἀπὸ Κ ο ρ σ ο υ λ ῖ ρ ο ς. Τὸ Κουσουλίνος ἐποκοριστικὸ τοῦ Κ. ό ρ σ ο λ α ς (Consolo) ποὺ χρησίμευε ὡς βαρβαρικό, ὅπως καὶ ἄλλα ποῖ σημαίνουν ἀξιώματα—Ρήγας, Δούκας, Μπαϊσιός, Κομμεντοῦρος, Πατρίκιος (—ιος) κτλ.

ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ. Ἀπὸ Στρατήγιος. Παραγωγή : Σ τ ρ α τ η γ ά κ η ς, Π α π α σ τ ρ α τ η γ ά κ η ς, Σ τ ρ α τ η γ ό π ο υ λ ο ς κτλ.

(*) Δὲς «Νουμά» φύλλο 83.

ΕΡΓΙΝΟΣ. Ἀνίς Ρηγίνος (θῆλ. *Regina*), ὄνομα τοῦ ἄγιου τῆς Σκόπελος.

ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ (Κεφαλονιά). Ἀπὸ Λεο(μ)πάρδος (Ἰταλ. *Leopardi*) βαφτιστικὸ ἀπὸ τὸνομα τοῦ ζῶου. Συγχρὸ στὸ μεσαιῶνα τὸ Πάρδος καὶ Παρδόπουλος, ὅπως εἶναι καὶ τὸ Λέων-Πρόβ. καὶ Λεόντιος—**Λιόντιας** καὶ **Λιόντιος** καὶ **Λεοντιάριος** (ἀπ' ὅπου τὸ Ἀρκαδικὸ Λεοντάρι) καὶ **Λεοντιάριος** κτλ. Ἀρκουδίοις—**Λορσίνος** (Λιν. Οὐρσίνος, Ἰταλ. *Orsini*, θῆλ. *Ursula*, δηλ. Ἀρκουδίσσα, Ὑρσούλη, ὅπως τῇ μετέφρασε ὁ συχωρεμένος Σκυλλίσιος ὁ ἔνα μυθιστόρημα τοῦ Eug. Sue, Ἰταλ. *Orsola*, ἡ δική μας Ὅρσα, ὄνομα γυναικεῖο στὴ Λιβαδία, ἴσως καὶ ἄλλου), ἐξ **Λέωνος**—**Λεοντιάριος** καὶ τούρκικα **Φιλιόσος**, ἐξ **Λιόντιος** ἀπὸ κἀνα Ἑλλάριος, Ἀσλάνης ἀπ' τὸ τούρκικο ἀσλάν, λεοντάρι, **Καπλάνης** (ἀπὸ βαφτιστικῆς) ἀπ' τὸ καπλάν, τίγρης (ὅπως θέλει καὶ ὁ *Clemenceau*, ὁ Κλημεντάκος, νὰ ὀνομάζεται), **Καρτάλιος** (βαφτ.) ἀπ' τὸ τούρκικο καρτάλι, ἀετός, κτλ. Πρόβ. καὶ τὰρχατα Ἑλληνικὰ Κριός, Λέων, Σκύλαξ, ἀπ' ὅπου θὰ ὀργήκε καὶ ὁ **Σκυλίτις**, Ἰέραξ κτλ.

PENTHΣ. Ἀπὸ Λαυρέντιος—**Λορέντιος**.

PENTZOS. Ἀπὸ Λορέντιος ἢ Φλορέντιος.

ΑΡΤΑΣ. Πιστεύω, ἀπ' τὸ περσικὸ ὄνομα Ἀρταδάσσης (ἴσως ὄνομα ἄγιου, δὲ θηρῶναι τὴν) ποὶ τὸ μεταχειρίζονται οἱ δικοὶ μας στὸ μεσαιῶνα. Ἀπὸ ὅδ' ὄναι καὶ ὁ Ἀρτίκιος.

BENIEPAKHΣ. Ἀπ' τὸ Ἰταλικὸ ὄν. *Venerius*, δηλ. Ἀφροδίσσιος, καὶ αὐτὸ ἀπὸ λατ. *Venerius*, δηλ. Ἀφροδίσσιος.

ΠΑΤΣΗΣ. Ἀπὸ Παρασκευῆς ἢ Ὑπάτιος ἢ Πατριάρχης μετὰ τὴν καταλ.-τις, ὅπως, πιστεύω, εἶναι καὶ τὸ Γκρίσιος μετὰ τὴν ἀπὸ ΚΩσιαντίνος (Κώσιος καὶ Κώσιος ὅπως Μήσιος καὶ Μήσιος), **Λιάσιος** ἀπὸ Λιάς (Ἡλίας), **Νάσιος** ἀπὸ Θαλάσσης κτλ.

ΓΙΑΓΚΙΤΣΗΣ. Ἀπὸ Γιάγκος, ὅπως **Γεωργίτις** (καὶ Λακωνικὸ χωριὸν Γεωργίτι) ἀπὸ Γεωργίου ἢ Γεωργος, **Βεργίτις** ἀπὸ Χρυσόβεργος—**Βέργος**, **Περγίτις** ἀπὸ Πέτρος, **Καρδαμίτις**, ἀπὸ βαφτιστικῆς, νομίζω, παράγωγο τοῦ «κάρδαμο» κτλ. Τὴν κατάληξιν -τις (ὅπως καὶ τὴν -σιος καὶ -σιος) τὴν νομίζω σλαβική, ἢ-ίτις ὅπως μπορεῖ νὰ προέρχεται καὶ ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν-ίτις (Ἰωαννίκιος, Μαρτίκιος). Τὸ-ίτις κατὰ τὴν -ίτις, ἀπὸ τὸ προφέροντε ὅπως προφέροντε τὴν τὸ λατινικὸν καὶ κόρνους τὸ ο. Κ' ἔχουμε πληθὺς βυζαντινὰ ὀνόματα οὐ-ίτις. ἔχουμε ὅμως καὶ οὐ-ίτις καὶ γι' αὐτὴν δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον.

ΒΟΥΤΣΑΡΑΣ. Ἀπὸ τὸ δὲν ἔχει πάντε μεταβολή, εἶναι, νομίζω, τὸνομα ἀπὸ Καραβούτης—Βούτης. Τὸ Καραβούτης εἶναι βυζαντινὸ, ἐποχιστικὸ, πιστεύω, ἀπὸ Καννάβιος—**Καννάβιος** (ἀπ' τὸ κἀνναβίς, πρόβ. καὶ Μετάξιος ἀπ' τὸ μέταξιν) μετὰ τὴν καταλ.-σιος, ποὶ τὴν πῆραμε, θαρρῶ, ἀπ' τοὺς Ἰταλοὺς (πρόβ. *Καρνιούτοι* κτλ.), ὅπως καὶ Ἀμπερῆς—**Αμπερῆς** κτλ. Γιὰ τὴν καταλ. τοῦ **Βουτσαρῆς**, πρόβ. **Δη-**

μαρῆς Ἀναγνωστῆς κτλ.

ΑΝΤΡΟΥΤΣΟΣ. Ἀπ' τὸ Ἀντρέας μετὰ τὴν καταλ.-σιος (ἴδια μετὰ τὴν-σιος) ὅπως καὶ **Νερούτιος** ἀπὸ Νέριος, βαφτιστικὸ ποὶ ἔγινε συνειθισμένον σπῆν Ἀντιοχιδιῶτα ἀπὸ τοὺς Ἀντιοχίους (γι' αὐτὸ καὶ ὁδοὶ ἔχουν τέτοιον ὄνομα δὲ θὰ πῇ ὅτι κατάγονται ἀπὸ κείνους), **Γιαννουτσίος** ἀπὸ Γιάννης κτλ.

BENIZEΛΟΣ. Αὐτὸ τὸνομα ὁ Γρ. Καμπουρογίου τὸ θέλει ἀπὸ *Buon Angelo*, καὶ ὁ Μπούτουρας ρωτᾷ, μήπως εἶναι ἀπὸ *Venisa* (ἢ *Beneitia*; *Venise* εἶναι Ἰταλ., τὸ Ἰταλ.: *Venezia*) μετὰ τὴν καταλ.-ello. Πέροι στὴ Λαογραφίᾳ εἶπα καὶ ἐγὼ μία γνώμη, ὅτι μπορεῖ νάγινε ἀπὸ *Benigno*—**Μπενῆς**—**Μπενίσιος**—**Μπενιζέλος**, μὰ δὲ μένω εὐχαριστιμένους ἀπ' αὐτὴν τὴν γεωλογικὴν ἑλπίδα, (ὅπως δὲ μένω εὐχαριστιμένους καὶ ἀν' δεξιῶν ὡς πρωτότυπο τὸ συχρὸν σπῆν παλιὰ Ἀθήνα Μπενιζέλος), καὶ οὐκ ὅχι καὶ ὡς τὴν ἴσην πιδανότερο. Ἐδὼ θέλω μόνον νὰ σημειώσω μιὰν ὑπόψιν μου, ποὶ μπορεῖ νά-
ρα καὶ ἀνόνη:—Μήπως, τὸ *Bene* αὐτὸ, δηλ. τὸ *Μπενι*-εἶναι τὸ Ἑβραϊκὸ καὶ ἀραβικὸ *μπεν* (καὶ ἱμν), ποὶ σημαίνει γιός;

ΠΑΛΙΟΣ. Ἀπὸ Παλαιολόγος, βαφτ.

ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ. Δὲν πιστεύω νάγινε ἀπ' τὸ τούρκικο ἐπίθετο *κιοιτσούκ-μικρός*. Θάνατι ἀπὸ *Κώσιος* μετὰ τὴν καταλ.-σιος, ὅπως **Γιαννουτσίος**—**Γιαννουτσίος** καὶ **Κησίου** ἀπὸ Γιάννης, **Φορτίσιος** (ἀπὸ Παφρούσιος;)—**Φορτίσιος**, **Θάνατος**—**Θανούκος** κτλ.

ΖΑΡΚΟΣ. Εἶναι, πιστεύω, ἀπὸ *Zarcus* μετὰ τὴν καταλ.-κος, καὶ αὐτὸ ἀπὸ *Λάζαρος*. Ὑπόκειται καὶ χωρὶς στὴ Θεσσαλίᾳ μ' αὐτὸ τὸνομα. Ἀπ' τὸ ζαρκάδι νάγινε δὲ μὴ φανταίνεται πιθανόν.

ΣΠΑΘΗΣ.—**Σπαθῆς**. Ἀπὸ *Χρυσόσπαθης*.

ΚΤΕΝΑΣ. Νομίζω, δὲ σημαίνει ἐπάγγελμα, ποὶ εἶναι συγκοπή τοῦ βυζαντινοῦ *Καλοκτενῆς*.

ΚΟΚΚΙΝΟΣ. **Κοκκινάκης**. Πιστεύω εἶναι ἀπὸ βαφτιστικὸ καὶ ἴσως συγκοπή ἀπὸ κἀνα σὴνθετο. Ἄν εἶναι ἀπὸ, πρόβ. καὶ τὸ ρωμαϊκὸν *Ρουφός*—*Ρουφίνος*—*Ρουφινιανός* καὶ τὸ *Σκαρλάτος*. Πρόβ. ἀκόμη καὶ τὰ *Ξανθός*, *Μαυρίκιος*, *Ρουσσός*, *Rossi*, *Rossini*, *Rousseau*, *Μελαχρονός* κτλ. Ἀπ' τὸ *Κόκκινος* θάνατι καὶ τὸ *Κόκκος*.

ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ καὶ **Καλοποθάκης**. Ἀπὸ *Καλοποθάς* καὶ μετὰ ὁμοίωσιν τῆς *δ'* σὺλλ. *Καλαποθάς*, σὴνθετο ὅπως τὰ *Καλοριάνης*, *Καλομάνος* κτλ. ἀπ' τὸ βυζαντινὸν *Πόθος*, συγκοπή τοῦ *Ποθητός*. (Πρόβ. *Desiderius*, Γάλλ. *Didier*).

ΚΟΝΤΑΡΑΤΟΣ. Θὰ μπορούσε νὰ νομισθῇ ὅτι εἶναι ἡ βυζαντινὴ λέξις *κορτάριος*. *Κονταράτοι* (πρόβ. καὶ τὸ ρωμαϊκὸν *Πιλῆτος*), *παλινκατοί* κτλ. ὀνομάζονται διάφορα εἶδη στρατιῶτες ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ. Δὲν εἶναι ὅμως ἔτσι. Ἐγινε τὸνομα ἀπ' τὸ *Κορτάριος*. (Πρόβ. καὶ τὸ Ἰταλ. *Contarini*.)